

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 63/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 17 stycznia 2023 roku wydany w sprawie III K 231/22			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, to jest art.7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań K. G. (2) i E. P..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do omawianego zarzutu należy w pierwszej kolejności podać podstawę, którą Sąd II Instancji przyjął zajmując wskazane stanowisko, co do skuteczności</p>			

zarzutu
naruszenia przez
Sąd Okręgowy
art.7 k.p.k. przy
ocenie podanych
przez apelanta
dowodów. Nie
budzi w sprawie
wątpliwości to,
że
najistotniejszymi
dowodami, które
mogły być
użytecznymi dla
odtworzenia
zachowania
oskarżonego
były jego
wyjaśnienia oraz
zeznania K.
G. (2) oraz
zeznania
pokrzywdzonego.
Dlatego właśnie
ocena tych
dowodów była
tak istotna.
Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
podobnie jak
postąpił Sąd I
Instancji, oceny
wyjaśnień
oskarżonego
oraz zeznań K. G.
(2) dokonywać
należało przez
pryzmat zeznań
pokrzywdzonego
po ich, co
oczywiste,
uprzedniej
ocenie. Sąd
Okręgowy
zeznaniom
pokrzywdzonego
przyznał pełną
wiarygodność i
to stanowisko
jest prawidłowe.

W uzasadnieniu
skarżonego
orzeczenia
podano
przyczyny takiej
oceny tego
dowodu
(k-398v-399),
Sąd Odwoławczy
ocena tą czyni
własną i do niej
odwołuje się, co
sprawia, że nie
jest koniecznym
jej przytaczanie.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego
brak jest
podstaw by
negować
wiarygodność
zeznań
pokrzywdzonego,
a Sąd
Odwoławczy ma
tu na uwadze
zeznania jego
składane w
postępowaniu
przygotowawczym
oraz przed
Sądem I
Instancji.
Pokrzywdzony
zdał relację z
tego, co było
mu wiadomym
na temat faktów
związanych z
czynem
popelnionym na
jego szkodę.
Zdaniem Sądu
Odwoławczego
tak długo jak
w sprawie nie
ujawniają się
okoliczności
mogące

świadczyć o niewiarygodności określonego dowodu tak długo traktować należy go jako wiarygodny. Nie można przecież zakładać, że świadek podaje fakty odmiennie niż w rzeczywistości miały one miejsce. W sprawie przedmiotowej nie ujawniły się żadne okoliczności, które by świadczyć mogły o tym, że pokrzywdzony fakty tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem I Instancji podał sprzecznie z ich realnym wystąpieniem. W tej sytuacji zeznaniom tego świadka dać należało pełną wiarę. Zauważyć przy tym należy, iż zeznania te są w swej treści konsekwentne, a nadto zgodne są z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, któremu Sąd I Instancji

przyznał walor wiarygodności. Zwrócić trzeba było także uwagę na to, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności mogące świadczyć o tym, że pokrzywdzony bezpodstawnie pomawiał oskarżonego. Był i jest on dla niego osobą obcą, nigdy wcześniej go nie spotkał, dlaczego więc miałyby właśnie na niego wskazywać jak na współsprawcę, dlaczego właśnie oskarżonemu miałby przypisywać zachowanie, którego by się nie dopuścił. Pamiętać przy tym należało o tym, że pokrzywdzony w swej istocie bezpośrednio po dokonaniu na jego szkodę czynu wskazał na oskarżonego, rozpoznał go i już wówczas podał, że to właśnie oskarżony posługiwał się nożem (k-16v),

co zostało także przed Sądem Orzekającym potwierdzone (k-393v). W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw by wiarygodność zeznań pokrzywdzonego negować. W rozpoznawanym środku odwoławczym podjęto próbę zdyskredytowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego lecz próba ta skuteczną być nie mogła. Apelant nie zauważył, że zeznania pokrzywdzonego były spontaniczne, już przecież w pierwszych zeznaniach podał wszelkie fakty związane z czynem popełnionym na jego szkodę (k-16-17), opisał działania oskarżonego. Pokrzywdzony słuchany ponownie zeznania swe potwierdzał, nie zmieniał ich, a więc był konsekwentny. W ocenie Sądu Odwoławczego

treść jego zeznań daje podstawy do uznania, że jest to relacja z faktów, które w rzeczywistości miały miejsce, a z drugiej strony brak jest podstaw by zasadnie twierdzić, że pokrzywdzony, tak jak to wskazano uprzednio, podając te fakty chciał bezpodstawnie kogokolwiek obciążyć. Za przyznaniem zeznaniom pokrzywdzonego waloru pełnej wiarygodności przemawia także to, że zeznania te, w części w jakiej było to możliwe, potwierdzone zostały innymi dowodami (k-68-69, k-335-336v, k-128-129, k-297v).

Reasumując, z racji uprzednio podniesionych okoliczności, a wśród nich z racji konsekwencji, z racji braku chwiejności, z racji potwierdzenia w innych

dowodach, z
racji nie
sprzeczności z
zasadami
logicznego
rozumowania i
doświadczeniem
życiowym
zeznania
pokrzywdzonego
słusznie uznano
za wiarygodne w
całości.

Stwierdzając, że
zeznania
pokrzywdzonego
słusznie
ocenione zostały
jako wiarygodne
i uznając, że
dowód ten
winien być
pryzmatem,
przez który
ocenić należało
wyjaśnienia
oskarżonego
oraz zeznania K.
G. (2) nie może
być wątpliwym,
iż Sąd I Instancji
oceniając
wyjaśnienia
oskarżonego i
zeznania K. G.
(2) nie dopuścił
się obrazy art.7
k.p.k. Tak rzecz
oceniając
zważono, że
zeznania K. G.
(2) nie były
konsekwentne.
Wpierw negował
swoją udział w
zdarzeniu
(k-298), a
dopiero na
późniejszym

etapie rozpoznania sprawy potwierdził w nim swój udział (k-393). Uczynił to jednak w sposób nie mogący być w pełni pogodzony z zeznaniami pokrzywdzonego stąd słusznie został dowód ten oceniony w sposób przyjęty przez Sąd Orzekający (k-399v). Podobnie rzecz przedstawia się, co do oceny wyjaśnień oskarżonego. W swej istocie oskarżony wyjaśniając przyznał wyłącznie swą fizyczną obecność w miejscu zdarzenia negując w nim jakikolwiek udział. To, tak jak w przypadku zeznań K. G. (2), jest nie do pogodzenia z zeznaniami pokrzywdzonego, który wyraźnie, bez wątpliwości wskazał na oskarżonego jako na tego, który w trakcie zdarzenia

posługiwał się
nożem.

Motywy jakimi
kierowano się
uznając
omawiany
zarzut za
niezasadny
wymagają
uzupełnienia o
to, co dla
stanowiska Sądu
II Instancji
miało istotne
znaczenie przy
zajęciu
stanowiska, że
ocena dowodów
dokonana przez
Sąd Okręgowy
była
prawidłowa. To
Sąd Orzekający
bezpośrednio
zetknął się ze
wszystkimi
dowodami,
bezpośrednio
obserwował
sposób
składania
zeznań, reakcje
świadków i na
tej, między
innymi,
podstawie mógł
nabrać własnego
przekonania, co
do
wiarygodności
określonych
dowodów. Sąd
Odwoławczy
takiej
możliwości nie
posiada, a więc
w tym zakresie
winien jest
zaufać Sądowi I

Instancji szczególnie w sytuacji gdy stanowisko tego Sądu jest prawidłowo, wnikliwie i logicznie uzasadnione, a argumentacja nie sprowadza się tylko i wyłącznie do wrażeń odniesionych w trakcie przeprowadzania dowodu, a jest to argumentacji pełna, ze wskazaniem motywacji jaka legła u podstaw oceny każdego z dowodów.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie przeprowadził postępowanie dowodowe, które poddał następnie ocenie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski, co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Jak wynika to z

pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku
przedmiotem
rozważań Sądu
Orzekającego
były nie tylko
okoliczności
obciążające
oskarżonego ale
również wszelkie
dowody tym
okolicznościom
przeciwstawiające
się. Wszystkie
dowody zebrane
w sprawie
ocenione zostały
zgodnie z
zasadami
logicznego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. W
takiej sytuacji
stanowisko Sądu
I Instancji
korzysta z
ochrony
przewidzianej w
art.7 k.p.k.
Apelujący
obrońca
oskarżonego w
swym środku
zaskarżenia nie
wykazał na czym
polegało
sprzeniewierzenie
się przez Sąd
orzekający
zasadzie
swobodnej
oceny dowodów.
Z uzasadnienia
postawionych
zarzutów

wynika, iż
kwestionowana
jest
prawidłowość
dania wiary
określonej
grupie dowodów
we wskazanym
zakresie i
odmówienie
tego przymiotu
innym. Taki
stan rzeczy nie
wykazuje, by w
przedmiotowej
sprawie
rzeczywiście
doszło do
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
gdyż sama
odmienność
przekonania
obrońcy o
wiarygodności
lub jej braku
określonego
dowodu nie
uzasadnia
obrazy art.7
k.p.k. W ocenie
Sądu
Apelacyjnego
instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.7 k.p.k.
i zgodna jest z

zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych. W
ocenie Sądu
Odwoławczego
Sąd Okręgowy
ustalając stan
faktyczny, co do
czynu
określonego w
art.280§2 k.k.
nie naruszył
zasad
obiektywizmu
oraz
domniemania
niewinności.
Tym samym
nie można było
uznać, iż rację
ma apelujący
obrońca
oskarżonego
wskazując, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana przez
Sąd Okręgowy
nie była
prawidłowa.
Słusznym
wydaje się być
w tym miejscu
przypomnienie
tego, co
stwierdził w
swym wyroku z
dnia 14 grudnia
2006 roku Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu

przyjmując, że „Nie wystarczy wskazanie w skardze apelacyjnej na fakt, że wśród świadków są też tacy, którzy nie potwierdzają wersji ustalonej przez sąd lub wręcz jej przeczą, i przedstawienie w oparciu o tak selektywnie zestawione dowody alternatywnej wersji możliwego przebiegu zdarzenia. Zarzut będzie bowiem skuteczny wtedy dopiero, gdy formułujący go wykaże lub w wysokim stopniu uwiarygodni, że ocena dowodów dokonana przez sąd meriti jest błędna, że sąd ten niesłusznie odrzucił dowody zasługujące na wiarę pozwalającą na wierną i prawdziwą rekonstrukcję zdarzeń stanowiących przedmiot postępowania, i jednocześnie, gdy skarżący

<p>wykaże, na czym polegały popełnione przez Sąd meriti błędy w ocenie dowodów.”.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy zmierzający do uniewinnienia oskarżonego okazał się być niezasadny albowiem Sąd Okręgowy oceniając wskazane przez odwołującego się obrońcę dowody nie naruszył art.7 k.p.k. Powzięte oceny były swobodnymi, odpowiadającymi zasadom logicznego rozumowania i</p>		

doświadczenia życiowego.			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art.618§1 pkt 11 k.p.k. w związku z §17.1 pkt 2 oraz ust.2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w oparciu o przepisy rozporządzenia, co do których orzeczono o ich niekonstytucyjności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Obrońca oskarżonego podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego mającego swój związek z wysokością przyznanego mu przez Sąd I Instancji wynagrodzenia z obronę oskarżonego wykonaną z urzędu podał, iż zarzut ten podstawę ma w Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku wydanego w sprawie SK 78/21. Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko odwołującego się zasadne nie jest. Trybunał Konstytucyjny w wyżej określonym wyroku orzekł o niekonstytucyjności §17.1 pkt 2 oraz §17.2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października</p>	

2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Z powyższego jednoznacznie wynika, iż Trybunał Konstytucyjny nie wypowiedział się o treści §17.2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a przecież to właśnie ten przepis był i jest podstawą ustalania wysokości należnego wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu. W tej sytuacji brak jest podstaw do stwierdzenia by w sprawie

<p>przedmiotowej doszło do naruszenia prawa materialnego skoro zastosowano je zgodnie z jego treścią, a podstawa stanowiska apelanta nie wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku wydanego w sprawie SK 78/21.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ustalenie wynagrodzenia obrońcy z urzędu na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Trybunał Konstytucyjny w</p>		

wyroku z dnia 20 grudnia 2022 roku nie orzekł o niekonstytucyjności §17.2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Lp.	Zarzut		
3	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez niedostateczne uwzględnienie roli okoliczności łagodzących dotyczących oskarżonego oraz dyrektywy preferencji celu wychowawczego, co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego zbyt surowej kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obrońca oskarżonego określając treść omawianego zarzutu wskazał, iż Sąd Okręgowy dopuścił się popęlnienia błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących podstaw wymiaru kary. Zdaniem Sądu Apelacyjnego już treść tego zarzutu potwierdzona jego uzasadnieniem (k-413v) wykazuje, iż w istocie zarzut ten nie dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych. Tak rzecz oceniając wzięto pod uwagę, iż ustaleniami faktycznymi, ogólnie to określając, są ustalenia dotyczące odtworzenia występowania lub nie w</p>	

rzeczywistości
określonych
faktów. Innymi
słowy ustalenia
faktyczne
poczynione są
błędnie
wówczas, gdy
na podstawie
wiarygodnych
dowodów
określony fakt
należało ustalić
lub
występowanie
określonego
faktu
zanegować. Błąd
w ustaleniach
faktycznym
występuje także
wtedy, gdy
określony fakt
został ustalony
w sposób
nieodpowiadający
treści
wiarygodnym
dowodom. Tak
rozumiejąc
ustalenia
faktyczne i
dotyczący ich
błąd
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż
obrońca
oskarżonego
określając
omawiany
zarzut nie
wskazał żadnego
faktu, który
przez Sąd
Okręgowy nie
został, choć
powinien być
ustalony i
równocześnie

nie wskazał by jakiegokolwiek faktów treści przeprowadzonych dowodów został nieprawidłowo ustalony.

Obrońca motywując swój zarzut wyraźnie podał, że „Sąd prawidłowo ustalił okoliczności poczytane na korzyść oskarżonego (legit.), co przesądza o prawidłowości prezentowanego stanowiska.

Tak jak treść zarzutu w połączeniu z jego uzasadnieniem niewątpliwie wykazuje, że apelant nie kwestionuje dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych dotyczących podstaw wymiaru kary tak bezspornie wynika z niego, że w istocie negowany jest wymiar kary określonej wobec oskarżonego albowiem, zdaniem odwołującego się, Sąd Orzekający

niedostatecznie uwzględnił rolę i znaczenie okoliczności łagodzących dotyczących oskarżonego oraz dyrektyw wymiaru kary i preferencji wychowawczego jej znaczenia. Innymi słowy apelant zarzucił karze jej rażąco surowość i do tak rozumianego zarzutu Sąd II Instancji odniesie się.

Zgodnie z art.53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Tak więc Sądowi I Instancji ustawodawca pozostawił swobodę w kształtowaniu indywidualnego wymiaru kary, co jest jedną z konsekwencji realizowanej jedynie przed sądem zasady bezpośredniości. Sąd Odwoławczy jedynie wówczas ma podstawy do ingerencji w tę część zaskarżonego wyroku, kiedy

stwierdzi, że
orzeczona kara
jest
niewspółmierna
do wszelkich
występujących w
sprawie
okoliczności
przy czym
niewspółmierność
ta wystąpić musi
w stopniu
rażącym. Do
postawienia
takiego wniosku
w niniejszej
sprawie podstaw
nie ma.
Oskarżonemu
wymierzono
nadzwyczajnie
złagodzoną karę
dwóch lat
pozbawienia
wolności.
Wymierzając
taką karę, jak
to wynika z
pisemnych
motywów
wyroku, Sąd
Okręgowy miał
na uwadze tak
okoliczności
łagodzące jak
i obciążające,
a kierując się
dyrektywami jej
wymiaru
zachował
właściwy umiar
tak, że
wymierzona
oskarżonemu
kara jawi się
jako słuszna i
sprawiedliwa. W
tej sytuacji nie
można było z
urzędu przyjąć,

iż wysokość kary
wymierzonej
oskarżonemu
razi swą
surowością.

Sąd I Instancji
ma ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w
kształtowaniu
wymiaru kary
rolą zaś Sądu
Odwoławczego
jest kontrola czy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
stanowiącego
zasadę
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone w
rozmiarach nie
dających się
zaakceptować.

W ramach
prowadzonego
postępowania
odwoławczego
ingerencja Sądu
Odwoławczego
w zakresie
wysokości kary
i sposobu jej
ukształtowania
możliwa jest
tylko wówczas,
gdy stwierdzone
zostanie, że ma
ona charakter
rażąco
niewspółmierny.
Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzi
wtedy, gdy na
podstawie

ujawnionych okoliczności, które mają zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy zastosowaniu dyrektyw jej wymiaru.

Istotnym jest, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną przez Sąd I Instancji można byłoby nazwać karą rażąco niewspółmierną, co oznacza niewspółmierność w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Kara rażąco niewspółmierna jest taką karą, której wysokość i sposób ukształtowania

ustalono
wprawdzie w
granicach
ustawowego
zagrożenia to
jednak nie
uwzględniono
we właściwy
sposób dyrektyw
ustalania jej
wysokości.

Odnosząc
powyższe na
grunt niniejszej
sprawy
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż karze
wymierzonej
oskarżonemu
nie można
przypisać waloru
rażącej
niewspółmierności.

Stanowisko
powyższe
znajduje swe
potwierdzenie w
dowodach
zebranych w
toku
rozpoznania
sprawy i
wnioskach zeń
wynikających.

Sąd I Instancji,
jak wynika to
z pisemnych
motywów
skarżonego
orzeczenia,
dostrzegł i
właściwie ocenił
wszelkie
okoliczności, w
tym i te
określone przez
apelanta w
omawianym

zarzucie, mające wpływ na ustalenie wysokości kary pozbawienia wolności. Taki stan rzeczy sprawia, że kara wymierzona oskarżonemu spełnia stawiane przed nią cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz pomocna będzie w procesie jego dalszej resocjalizacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego wysokość kary określonej wobec oskarżonego realizuje także jej wychowawcze elementy oraz stawiane przed nią cele w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa. Pamiętać przy tym należało, że, jak dowodzą tego pisemne motywy skarżonego orzeczenia, kara określona wobec oskarżonego ukształtowana została z uwzględnieniem występujących w sprawie

okoliczności
obciążających,
łagodzących oraz
ustalonych w
sprawie
warunków i
właściwości
osobistych
oskarżonego.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
kara
pozbawienia
wolności
wymierzona
oskarżonemu
ustalona została
z
uwzględnieniem
dyrektyw jej
wymiaru
określonych w
art.53 k.k. jak
również przy
uwzględnieniu
treści art.54§1
k.k. Wysokość
kary
wymierzonej
oskarżonemu, i
tak postąpił
Sąd I Instancji,
należało tak
ukształtować by
go wychować.
Stosowane ku
temu środki
mogą być różne
i winny być
dostosowane do
warunków i
właściwości
osobistych. W
ocenie Sądu II
Instancji
powyższe Sad
Okręgowy w
swym
rozstrzygnięciu

uwzględnił, co
sprawia, że
nieuprawnionym
byłoby, starając
się wychować
oskarżonego,
stosować dalej
idące
złagodzenie
kary.

Przeciwstawiają
się temu przede
wszystkim
okoliczności
popelnienia
przez niego
zarzucanego mu
czynu, a w
tym ustalone
okoliczności
obciążające. Nie
można było
pominąć przy
kształtowaniu
kary
wymierzonej
oskarżonemu, iż
działanie jego
charakteryzowało
się wysokim
stopniem
społecznej
szkodliwości.

Nadto po stronie
oskarżonego nie
występują
przesłanki, które
świadczą by
mogły o
zrozumieniu
przez niego
naganności
czynu. W tej
sytuacji dążąc
do wychowania
oskarżonego, a
przede
wszystkim chcąc
uzmysłwić mu
znaczenie

popelnionego przestępstwa i jego szkodliwości społecznej uznano, tak jak ocenił to Sąd Orzekający, iż wyłącznie miarkowana surowość kary może wpłynąć na jego postawę i spowodować, że przemyśli swe postępowanie, wyciągnie z niego właściwe wnioski i zacznie nad sobą pracować. Uwzględniając powyższe uznano, iż w stosunku do oskarżonego brak jest podstaw do stosowania w większym zakresie niż przyjęto dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Czyn oskarżonego i okoliczności jego popelnienia oraz jego warunki i właściwości osobiste w pełni uprawniają prezentowaną ocenę. W ocenie Sądu Odwoławczego w sytuacji uwzględnienia postulatu

obrońcy to tak
wymierzona
oskarżonemu
kara byłaby
karą łagodną w
stopniu
rażącym. Taka
kara nie
odpowiadała by,
przede
wszystkim,
stopniowi
zawinienia
oskarżonego,
sposobowi jego
działania oraz
nie
uwzględniałaby
konieczności
unaocznienia
oskarżonemu, że
jego zachowanie
nie jest
zachowaniem
społecznie
akceptowalnym.
Orzeczenie
wobec
oskarżonego
kary przy
szerszym niż
przyjęto
stosowaniu
nadzwyczajnego
jej złagodzenia,
zdaniem Sądu
Odwoławczego,
doprowadziłoby
do sytuacji, w
której kara ta
byłaby karą
niesprawiedliwą
i społecznie
byłaby oceniana
jako pobłażliwa
dla sprawców
czynów takich
jaki przypisano
oskarżonemu.

Wniosek		
Orzeczenie kary w najniższym możliwym wymiarze wynikającym z pełnego zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy młodocianego wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powodem uznania wyżej określonego zarzutu za niezasadny było stwierdzenie, iż Sąd I Instancji orzekając o karze nie dopuścił się popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych mających związek z podstawami wymiaru kary.		
Lp.	Zarzut	

4	<p>Naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art.46 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w nałożeniu na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy jej wysokość nie została udowodniona i wykazana zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a nadto nałożeniu na oskarżonego obowiązku zapłaty całości kwoty ustalonej przez Sąd jako wyrządzona szkoda, bez udowodnienia, że oskarżony winien odpowiadać solidarnie bądź jedynie w połowie za szkodę wyrządzoną wspólnie z inną osobą o ustalonych personaliach.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Stwierdzając niezasadność omawianego zarzutu w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż nieuprawnione są twierdzenia odwołującego się obrońcy oskarżonego podającego, że w sprawie niniejszej brak było podstaw do nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. Treść art.46§1 k.k. nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że w sytuacji złożenia przez uprawnionego wniosku o naprawienie szkody, nałożenie jego staje się obowiązkowe (obligatoryjne). Taka sytuacja zaistniała w sprawie przedmiotowej. Pokrzywdzony złożył wniosek o naprawienie szkody (k-352v), a więc Sąd I Instancji nie mógł postąpić</p>	

inaczej niż
wniosek ten
uwzględnić przy
braku
zaistnienia
przesłanek
obowiązek ten
niwelujących.

Brak
rozstrzygnięcia
w tym zakresie,
zdaniem Sądu
Odwoławczego,
doprowadziłby
właśnie do
naruszenia
normy prawa
materialnego,
którego to prawa
zastosowanie
(art.46§1 k.k.)
w procesowych
realiach sprawy
było
obligatoryjne.

Sąd Okręgowy,
wbrew
twierdzeniom
apelanta,
prawidłowo
ustalił wysokość
sumy
wyrównującej
szkodę
wyrządzoną
czynem
oskarżonego.

Pokrzywdzony
wartość
utraconego
mienia (telefon
komórkowy)
wycenił na kwotę
2.000 złotych
(k-352v).

Istotnym przy
tym jest, że
kwota ta oddaje
wartość nowego

aparatu, a w chwili czynu tego przymiotu już nie posiadał i uprawniony wycenił jego wartość na 1.500 złotych (k-15). W tej sytuacji słusznie Sąd Orzekający uznał, że ta właśnie kwota będzie odpowiednią, będzie kwotą wyrównującą szkodę.

Zważając na treść zeznań pokrzywdzonego, które prawidłowo ocenione zostały jako wiarygodne, brak jest podstaw do uznania zasadności twierdzeń odwołującego się obrońcy oskarżonego wskazującego, że wartość szkody nie została udowodniona i wykazana zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Oczywiście jest, że o wartości szkody wypowiadać można było się, zważając na

treść
przeprowadzonych
w sprawie
dowodów,
biorąc wyłącznie
pod uwagę
zeznania
pokrzywdzonego
albowiem inny
dowód w tym
zakresie
przeprowadzony
nie został. Nie
oznacza to
jednak, że
wysokość szkody
nie została
wykazana i
udowodniona.
Wartość
dowodowa
zeznań
pokrzywdzonego
omawianego
zakresu
dotycząca jest,
zdaniem Sądu
Odwoławczego,
niepodważalna i
zbędnym było,
o co zresztą
odwołujący się
nie wnosił,
prowadzenie
odrębnego
postępowania
celem wykazania
i udowodnienia
wartości szkody.
Tak rzecz
oceniając
uwzględniono, iż
podana przez
pokrzywdzonego
wartość
telefonu, a
dotyczy to
wartości tak
nowego jak i
używanego

aparatu,
odpowiada
powszechnie
znanej wartości
tego rodzaju
sprzętu
elektronicznego
i nie stwierdzono
podstaw by
twierdzić, że
pokrzywdzony
wartość
utraconego
aparatu zawyżył.

Nie jest również
zasadne
stanowisko
obrońcy
odnoszące się
do tego, że
Sąd Okręgowy
nieprawidłowo
nałożył na
oskarżonego
obowiązek
naprawienia w
całości szkody
bez
uwzględnienia,
że winien od
odpowiadać
solidarnie bądź
jedynie w
połowie z inną
osobą o
ustalonych
personaliach.
Nie budzącą
wątpliwości
okolicznością
jest to, że
w momencie
rozstrzygnięcia o
odpowiedzialności
oskarżonego, a
w tym o
nałożeniu na
niego obowiązku
naprawienia

szkody, było wiadomym, że czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą o ustalonych personaliach. Jednakże w chwili orzekania (17 stycznia 2023 roku) odpowiedzialność tej innej ustalonej osoby nie była ani przesądzona (nastąpiło to w dniu 7 lutego 2023 roku) ani prawomocna, a więc nie można było skarżonym orzeczeniem nakładać na nią jakiegokolwiek obowiązku. Przeciwnie postąpienie skutkowałoby naruszeniem prawa materialnego poprzez nałożenie obowiązku naprawienia szkody na osobę, która nie tylko nie występowała w sprawie w charakterze oskarżonego lecz przede wszystkim na osobę, której, w tym momencie, nie przypisano

sprawstwa
popelnienia
przestępstwa.
Nie można było
więc w
procesowych
realiach sprawy
przedmiotowej
orzekając o
obowiązku
naprawienia
szkody
rozstrzygać o
tym obowiązku
wobec innej
osoby nawet
o ustalonych
personaliach.
Czym innym
jest możliwość,
a taka przecież
istniała (art.46§1
k.k.), nałożenia
na oskarżonego
częściowego (w
połowie)
obowiązku
naprawienia
szkody. Takie
postąpienie choć
dopuszczalne z
punktu widzenia
prawa
materialnego w
sprawie
niniejszej nie
byłoby jednak
słuszne i
prawidłowe. W
dacie orzekania
o nałożeniu
na oskarżonego
obowiązku
naprawienia
szkody nie była
w procesowym
znaczeniu
stwierdzona
odpowiedzialność
innej osoby

za popełnienie czynu na szkodę pokrzywdzonego i brak było w tym momencie podstaw do jednoznacznego i niewątpliwego twierdzenia, że odpowiedzialność tej osoby zostanie ustalona. W tej sytuacji przyjąć należało, że szkodę w całości winien wyrównać ten sprawca, który został ustalony i o odpowiedzialności którego rozstrzyga się. Przyjęcie innego sposobu doprowadzenia do wyrównania szkody wyrządzonej czynem mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której szkoda ta w całości wyrównana by niebyła, gdyby odpowiedzialność innej osoby nie została stwierdzona, co mogło przecież nastąpić z różnych podstaw. Negowane przez obrońcę oskarżonego rozstrzygnięcie Sądu

<p>Okręgowego w żadnym zakresie nie narusza jego majątkowych interesów bowiem w każdej sytuacji przysługują mu określone w prawie cywilnym, co wprost wynika z treści art.46§1 k.k., uprawnienia mające swe zastosowanie do solidarnej odpowiedzialności za czyny niedozwolone.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Odstąpienie od orzeczenia obowiązku naprawienia szkody z uwagi na niewykazanie jej wysokości, bądź w przypadku uznania jej zasadności orzeczenie obowiązku naprawienia szkody solidarnie lub jedynie w połowie za szkodę wyrządzoną wspólnie z inną osobą o ustalonych personaliach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Uznanie, z przyczyn podanych powyżej, podniesionego zarzutu za niezasadny. Sąd I Instancji prawidłowo ustalił wysokość szkody i słusznie, mając na uwadze złożony przez pokrzywdzonego wniosek oraz treść art.46§1 k.k. (k-352v), nałożył na oskarżonego obowiązek jej naprawienia w sposób określony kwestionowanym orzeczeniem przy uwzględnieniu, iż przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była odpowiedzialność oskarżonego (inna ustalona osoba za swe działania odpowiadała w innym postępowaniu).</p>	

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże 0
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji****0.11.**Przedmiot
utrzymania w
mocy**0.1 Wyrok
Sądu
Okręgowego
w Szczecinie
III Wydziału
Karnego z
dnia 17
stycznia 2023
roku wydany
w sprawie III
K 231/22**Zwiąże 0
powodach

utrzymania w mocy		
<p>Sąd I Instancji w przedmiotowej sprawie nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów prawa procesowego, a podniesione przez obrońcę oskarżonego zarzuty, z powodów określonych w punkcie 3, okazały się być niezasadnymi. W tej sytuacji kwestionowane orzeczenie należało utrzymać w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II i III	O kosztach postępowania odwoławczego należnych od oskarżonego orzeczono na podstawie art.634 k.p.k., art.627 k.p.k. i art.636§1 i §2 k.p.k., a opłatę wymierzono na podstawie art.2.1 pkt 4 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973	

roku o opłatach
w sprawach
karnych.

Wynagrodzenie
za obronę w
postępowaniu
odwoławczym
na rzecz
ustanowionego
dla oskarżonego
obrońcy z
urzędu ustalono
na podstawie
§17.2 pkt 5, §4.2
pkt 1 i §4.3
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 roku w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.

Ustalając
wysokość
należnego
wynagrodzenia
nie
uwzględniono
wniosku
obrońcy
(k-409v) o
zastosowanie w
tym zakresie
przepisów
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 roku w
sprawie opłat

za czynności
adwokackie
albowiem
przepisy te nie
mają
zastosowania do
obrony z urzędu.
Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
wysokość
należnego
obrońcy
wynagrodzenia
działającego z
urzędu
ukształtować
należało jednak
tak, wobec
zgłoszenia
takiego
postulatu, by
była ona, w
takim zakresie
w jakim jest
to możliwe przy
uwzględnieniu
treści przepisów,
których nie
dotyczy Wyrok
Trybunału
Konstytucyjnego
z dnia 20
grudnia 2022
roku, zgodna
z motywacją
przedstawioną
we wskazanym
orzeczeniu
Trybunału
Konstytucyjnego.

7. PODPIS

Robert Mąka
Jacek Szreder
Przemysław
Żmuda

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 17 stycznia 2023 roku wydany w sprawie III K 231/22		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana